

před uzavřením kupní smlouvy ze dne 19. ledna 1927, a že právo vlastnické bylo vloženo pro stěžovatelku jen k pozemku p. č. 820/4 zahrada, nikoli však i ke stavební parcele 975. Odporuje tudíž odchylné tvrzení dovolacího rekursu tomuto udání. Jde o obligační nárok stěžovatelky na převod práva vlastnického ke spornému pozemku a na tom nemění nic okolnost, že je stěžovatelka již v držení stavební parcely 975. Knihovní vlastnici tohoto pozemku se stěžovatelka posud nestala a jest tudíž přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že nebyla porušena v knihovním právu a že proto poznámka spornosti podle § 61 knihovního zákona nemá tu místa (srov. rozhodnutí sb. n. s. čís. 4525, 5262, 7858).

Čís. 11910.

V dovolacím rekursu lze s úspěchem namítati, že rekursní soud vyřídil opožděný rekurs věcně.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R I 728/32.)

Rekursní soud vyhověl rekursu firmy F. proti usnesení o udělení příklepu a zrušil napadené usnesení i s předchozím řízením počínajíc usnesením o dražebním roku.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vydražitele a změnil napadené usnesení v ten rozum, že odmítl rekurs firmy F.

Důvody:

Podle § 187 ex. ř. první odstavec, poslední věta, je vadu bránící udělení příklepu, uvedenou v § 184 čís. 3 ex. ř. uplatňovati rekusem do 14 dní po dražebním stání. Dražební rok se konal 7. října 1931, firma F. podala však rekurs teprve dne 26. října 1931, tedy nikoli včas, jak se v napadeném usnesení uvádí, nýbrž opožděně. Opožděný rekurs je podle §§ 523, 526 c. ř. s. (§ 78 ex. ř.) odmítnouti a právem si vydražitelka stěžuje, že se tak napadeným usnesením nestalo. Bylo jí vyhověti a se usnésti, jak se stalo. Dalšími vývody dovolacího rekursu, pokud se týče důvody napadeného usnesení týkajícími se věci samé netřeba se zabývati.

Čís. 11911.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Neexistovalo-li vůbec nikdy společenstvo podepsané na směnkách, jsou podpisatelé s a m i směnečně zavázáni (§ 103 zák.).

(Rozh. ze dne 22. září 1932, Rv I 1489/32.)

Žalovaní podepsali se jako přijatelé směnky pod razítkem společenstva, jež ani v době podpisu ani později nebylo zapsáno do rejstříku. Procesní soud prvé stolice směnečný platební příkaz zrušil, odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Důvody: Soud prvé stolice jest toho názoru, že souzený případ jest

posuzovati nikoliv s hlediska § 8 společenstevního zákona, nýbrž výhradně s hlediska § 103 zák. směnečného. V tom s ním sice odvolací soud souhlasí, ale má za to, že právě s hlediska tohoto paragrafu jest žalobní nárok oprávněn. Soud prvě stolice opírá své rozhodnutí o zjištění, že žalovaní jako platně zvolení členové ředitelstva »Hospodářského, nákupního a stavebního družstva Z.« byli oprávněni toto družstvo zastupovati a jeho firmou sporné směnky podepsati a že tedy ohledně nich neplatí ustanovení § 103 sm. zák. o osobním ručení směnečném, ježto podepsali směnky jako oprávnění zmocněnci družstva. Avšak soud prvě stolice přehlíží, že toto družstvo v době podpisu směnek — jak nesporně — vůbec právně neexistovalo a ani později pod touto firmou zaregistrováno nebylo a tedy právní existence nenabylo. Směnečně způsobilými, t. j. k vystavení pokud se týče k podepsání směnky oprávněnými jsou ovšem kromě osob fysických i obchodní firmy a právnické osoby, ale »Hospodářské, nákupní a stavební družstvo Z.«, nejsou registrováno podle § 8 společ. zák., právně neexistovalo, nebylo tedy ani firmou ani právnickou osobou, nemohlo se proto vůbec, tudíž ani směnečně zavazovati a nemohlo přirozeně ani směnku podepsati svým jménem, ježto žádného, zejména onoho jména nemělo, jímž jsou směnky podepsány. Družstvo to nemohlo ovšem také nikoho k právním jednáním platně zmocňovati a tedy ani žalované k podpisu směnek splnomocniti. To mohli učiniti jen fysické osoby, které se za účelem založení družstva sešly, ale jen jako tací, nikoli pod nějakým, jim po zákonu nepřislušejícím, kolektivním označením a žalovaní byli by musili pak směnky jako jejich zmocněnci podepsati podle ustanovení § 102 sm. zák. To se však nestalo a žalovaní nemajíce plné moci tímto paragrafem požadované, podepsali jako akceptanti sporné směnky bez takovéto plné moci a bez dodatku vyznačujícího jich zmocnění, podepsali je jako zástupci firmy právně neexistující, tedy jako zástupci k tomuto jednání neoprávněni a ručí proto sami směnečně z těchto směnek podle obou odstavců § 103 sm. zák. a prvý soud se mylí, zjišťuje, že měli oprávnění za družstvo jednati a za ně znamenati, neboť byli jen usnesením osob družstvo zakládajících zvoleni do přípravného výboru pokud se týče do jeho ředitelstva pro případ jeho protokolace, k němuž však nedošlo, aspoň ne pod ustanovenou firmou, a nemohli proto pod touto firmou přejímati směnečné závazky ani pro neexistující ještě družstvo, ani pro osoby toto družstvo zakládající a jednali tudíž na svůj vrub a nebezpečí a jsou mocí zákonného předpisu § 103 sm. zák. sami ze svých podpisů na směnkách právi.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud nepochybil po právní stránce, posoudiv věc podle ustanovení § 103 sm. zák., neboť, ano společenstvo podepsané na sporných směnkách vůbec nikdy neexistovalo, nemohlo uděliti dovolatelům plné moci. Dovolatelé jsou proto sami směnečně zavázáni ze zažalovaných směnek (srov. rozh. sb. čís. 4905 sb. n. s.). Rozhodnutí, na něž dovolatelé poukazují, zde vůbec nedopadají. Rozhodnutí Rv I 1593/31 (sb.

n. s. čís. 11.079) se týká případu, kde jednatel podepsal směnku za existující společnost, rozhodnutí Adler-Clemens čís. 1956 vyslovuje, že se právní poměr členů nezapsaného společenstva posuzuje podle § 1175 obč. zák., v rozhodnutí sb. n. s. čís. 4605 nejde o společenstvo nezapsané do společenstevního rejstříku, rozhodnutí čís. sb. n. s. 2309 předpokládá, že společenstvo do rejstříku zapsané dodatečně schválilo jednání, jež bylo za ně předsevzato dříve, než bylo zapsáno do rejstříku.

Čís. 11912.

Do usnesení vrchního soudu, jímž byla z důvodů vhodnosti (§ 31 j. n.) povolena delegace okresního soudu pozůstalostního i pro sepsání inventáře a odhadu nemovitostí, stížených svěrenskou substitucí a ležících v obvodu jiného okresního soudu — není oprávněn k rekursu notář v sídle tohoto okresního soudu.

(Rozh. ze dne 22. září 1932, R II 380/32.)

Vrchní soud povolil k návrhu dvou bratří a sestry zůstavitele z důvodů vhodnosti (§ 31 j. n.) delegaci okresního soudu pozůstalostního (§ 105 j. n. v doslovu čl. II. čís. 4 zák. čís. 130/1930 Sb. z. a n.) také pro sepsání inventáře a odhadu nemovitostí, stížených svěrenskou substitucí a ležících v obvodu jiného okresního soudu (§ 117 j. n. v doslovu § 58 (1) zák. čís. 100/1931 Sb. z. a n.). Rekurs notáře v sídle okresního soudu rei sitae *N e j v y š š í s o u d* odmítl.

D ů v o d y:

Netřeba se obíratí otázkou, zda byl rekurs podán včas (§ 36 zák. o nesp. ř.), neboť stěžovatel není vůbec k tomuto rekursu oprávněn, takže rekurs musil býti odmítnut již z tohoto důvodu. Oprávnění k rekursu jest upraveno v § 37 zák. o nesp. ř. Z důvodů tam uvedených může přijíti v úvahu jen první věta, kde se praví, že k rekursu jest oprávněn účastník, který se pokládá za zkrácena usnesením. Kdo jest účastníkem (jenž by také musil býti slyšen pod následky zmatečnosti (§ 41/2 g) zák. o nesp. ř.), ustanovuje § 6 zák. o nesp. ř., který uvádí, že účastníkem je, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nebo kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. Jest tedy zkoumati, zda stěžovatel jest takovou osobou. Na tuto otázku jest dáti — jak již řečeno — odpověď zápornou. Pojem účastníka vyžaduje hmotněprávní poměr určité osoby ku předmětu řízení, jehož výsledkem mohou býti její práva dotčena, a to přímo dotčena (srov. důvodovou zprávu k vládnímu návrhu). Notář nemá soukromoprávní nárok, by mu byly svěřeny úkony projednání pozůstalosti, jako soudnímu komisaři (srov. také rozhodnutí čís. 3881 a 4988 sb. n. s.), nemá právní zájem na projednávané věci a není jako takový účastníkem projednávání pozůstalosti. Jest tedy stěžovatel na omylu, tvrdě v rekursu, že jest účastníkem, že měl býti slyšen a na souhlas s delegací tážán a že je proto řízení zmatečným. Odkazuje-li stěžovatel na předpisy §§ 93 a 94 nesp. říz., tvrdě,